

V ĐỌC LÀ MỘT VIỆC LÀM

Thực ra đọc thế nào? Và đây ta mới thực sự đi vào cốt lõi của vấn đề. Vì có thể chúng ta nắm vững – ít ra trên lý thuyết – đặc tính quan trọng và thánh thiêng của *Lectio divina*, nhưng trên thực tế, có thể chúng ta đã tới mức hững hờ, hay ít ra đôi khi đã phải thờ đốc...

Mỗi sáng, bạn ngồi vào bàn đọc những lời bình chú, nhưng cuối cùng bạn vẫn chẳng tìm ra chính mình... không nhận được “tiếng sét ái tình”, cũng chẳng thấy tia sáng nào ló rạng, không có được lòng hăng say đã ‘dụng đứng’ một Am-brô-si-ô thành Mi-la-nô, một Au-gus-ti-nô, một Giê-rô-ni-mô. Không có thiên tài, cũng chẳng có đặc sủng của các Tổ Phụ. Tuy nhiên *Lectio divina* phải tiến tới một ‘kiểu’ trạng thái ân sủng nào đó. Cassien nói tới ‘cầu nguyện bốc lửa’: thì cũng có một cách ‘đọc bốc lửa’, và bạn phải có cao vọng ấy, vì bạn có khả năng này (*capax*)!

Vậy cảm tưởng thất bại và thói quen kia từ đâu mà có? Nó đến từ cái bạn vẫn chưa thực sự *gặp gỡ Kinh Thánh với tính cách cá nhân*. Đọc, không phải thụ động; đọc – *Lectio divina* hơn bất cứ loại nào khác – là một hành động, là một việc làm, ngay cả một công việc có tính cách đồng áng! Nếu *Lectio divina* chưa hấp dẫn bạn, chỉ vì bạn chưa trở thành một người cày sâu, cuốc bẫm...